

živn. řádu, že urážení spoluzaměstnaných jest stanoveno za důvod k propuštění z ohledu na zajištění klidu v závodě, nerušeného jeho chodu a klidného spoluzití zaměstnanectva, jehož je potřebí k zdárnému chodu práce. Dle zjištění nižších soudů volala žalobkyně na spoludělnice J-ovou a K-ovou, když šly do dělnické schůze »zrádkyně dělnictva« a ve schůzi jim nadala »špinavců špinavých a nestyd nestydatých«. Urážky týkají se samého poměru spoludělnic v závodě a jsou proto s to klid v závodě a klidné spoluzití zaměstnanectva ohrožovati, takže je za důvod propuštění dle ř. 82 živn. ř. a ř. 22 o závodních výborech lze pokládati. Nerozhoduje, zda stala se urážka v podniku, či mimo něj, zda stala se z důvodů politických, či jiných, nýbrž jen, zda je s to ohroziti klidné spoluzití zaměstnanectva a zdárný chod závodu. Že tomu tak, tomu nasvědčuje nejen povaha urážek, nýbrž i to, že dělnice uražené si u správy závodu stěžovaly a tato k ochraně jejich před výpady žalobkyně ji propustila, když před tím marně užila mírnějšího prostředku, aby se žalobkyně urážek spoludělnic varovala.

Čís. 5629.

Vyhověl-li procesní soud první stolice žalobě o rozluky z jednoho z uplatněných důvodů, nezabývav se důvodem dalším, jest na odvolacím soudě, neuznal-li onoho důvodu, by se zabýval i s důvodem druhým, třebaž žalobce se z rozsudku prvního soudu neodvolal.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1926, Rv I 1815/25.)

Žalobce žaloval o rozluky manželství pro nepřekonatelný odpor a při ústním jednání uplatnil dále ještě hluboký rozvrat. Procesní soud první stolice shledal opodstatněným rozlukový důvod nepřekonatelného odporu a žalobě vyhověl. Odvolací soud k odvolání žalované žalobu zamítl a uvedl v otázce, o níž tu jde, v důvodech: Žalobce uplatňoval sice také hluboký rozvrat, tento důvod však prvním soudem ponechán bez povšimnutí. Jelikož žalobce odvoláním rozsudek první stolice nenapadá, ba ani ve svém sdělení odvolacím o neúplnosti řízení ani se nezmiňuje, nemožno odvolacímu soudu dle ř. 462 c. ř. s. v tom ohledu sjednati nápravy.

Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Dovolání nelze upřítí oprávnění, pokud dovolatel vytýká, že ani odvolací soud nevyšetřil z úřední povinnosti dále jim uplatňovaného důvodu rozlukového podle ř. 13 lit. h) rozluk. zákona. Soud druhé stolice neposoudil věc správně, když, dospěv právem k úsudku, že se žalobce nemůže dovolávati rozlukového důvodu dle ř. 13 písm. i) rozl. zák., měl za to, že mu vzhledem k ustanovení ř. 462 c. ř. s. není dovoleno zabývati se rozlukovým důvodem dle ř. 13 písm. h) rozl. zák., že-

lobcem v druhé řadě uplatňovaným, protože ani první soud se jím neobíral a žalobce z rozsudku soudu první stolice se neodvolal. Názor odvolacího soudu byl by správným jen tehdy, kdyby žalobce hluboký rozvrat manželství jako důvod rozluky vůbec nebyl uplatňoval. Než okolnost, že prvnímu soudu stačil rozlukový důvod dle §u 13 písm. i) rozl. zák., jež pokládal za daný, by na tomto podkladě vyhověl žalobě a vyslovil rozlukou manželství, a že se proto nezabýval dalším důvodem rozlukovým podle §u 13 písm. h) rozl. zák., nezbavila odvolací soud povinnosti, prýstící z povahy rozlukového řízení, by z úřední moci vyšetřil opodstatněnost druhého důvodu rozlukového, žalobcem včas uplatňovaného, když uznal, že neobstojí důvod nepřekonatelného odporu, z něhož první soud manželství rozloučil. Na tomto stavu věci ničeho nemění, že dovolatel neodporoval rozsudku soudu první stolice odvoláním, k čemuž ovšem, pokud jde o výrok, jímž byla vyslovena rozluka manželství (bez ohledu na otázku viny na rozluce) neměl příčiny, když bylo rozsudkem první stolice v tomto směru jeho žalobnímu žádání vyhověno. Jelikož důsledkem tohoto nesprávného názoru odvolacího soudu rozlukový důvod dle §u 13 písm. h) rozl. zák. ani v odvolacím řízení vůbec nebyl vzat na přetřes, bylo dovolání, jež se v tomto směru ukázalo důvodným, vyhověti a dále o něm rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 5630.

Ručení dráhy (zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.).

Jest vlastním zaviněním poškozeného cestujícího (§ 2 zák.), vyskočil-li z nákladního vagonu, určeného pro dopravu osob, nevyčkav, až k vagonu bude přistavena líha.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1926, Rv I 1827/25.)

Pro velký nával výletníků, vracejících se za letního večera do města, byla dráha nucena připojiti k osobnímu vlaku několik nákladních vozů, t. zv. dobytčích, upravených částečně na přechodnou osobní dopravu. Při příjezdu do města nevyčkala žalobkyně, jedoucí v jednom z vozů těch, až bude k vozu přistavena líha k vůli usnadnění vystupování, nýbrž vyskočila z vozu, při čemž si zlomila nohu. Bylo zjištěno, že průvodčí vlaku vyzval cestující, by nevystupovali před přistavením líhy. Žaloba proti dráze o náhradu škody byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Že se dráha měla postarati o přiměřené vagony v čase nedělního návalu, že neměla pět dobytčáků svěřiti obsluze jediného průvodčího vlakového, že se měla postarati, by při vjezdu vlaku do nádraží líha ležela na straně, kde se mělo vystupovati, že líhy měly býti přistaveny hned při vystupování, a ještě celou řadu jiných povinností ukládá dovolatelka dráze. Není tím podle č. 3 §u 503 c. ř. s. uplatněný důvod dovo-